

גיליון 13
טבת ה'תשפ"ד
דצמבר 2023

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריק נרדצה

ענבר בן־משה
אפי הלפרין
לארי וייסמן
בלפור חקק
הרצל חקק
משה טל
אורון יהלום
יורם מרליס
ניצן שגיא
יובל ששון

בכל שִׁמְצָר, דִּתִּיאֵל
וְכִתְבוּבָת

דבר העורכים

"הכתובת על הקיר" הוא ביטוי שמרבים להשתמש בו במונח של אזהרה ברורה ומפורשת מפני הבאות. אזהרה שלא ננקטו האמצעים למנוע את האסון שניבאה. הביטוי לקוח מספר דניאל, הכתוב עברית וארמית.

בספר דניאל בפרק ה מסופר על משתה שערך בלשאצר, המלך האחרון של בבל. במהלך המשתה הופיעה יד נעלמה וכתבה על הקיר:

בָּה-שְׁעֵתָהּ, נִפְקוּ (נִפְקָה) אֲרָצָעוֹן דִּי יַד-אֲנָשׁ, וְכַתְּבוּ לְקַבְלֵךְ נְבִרְשָׁא, עַל-גִּירָא דִּי-כְתָל הַיְכָלָא דִּי מַלְכָא; וּמַלְכָא חָזָה, פֶּס יֵדָא דִּי כְתָבָהּ.

ובתרגום לעברית:

בְּהַשְׁעָה, יִכָּאוּ אֲרָצָעוֹת שָׁל יַד אָדָם וְכַתְּבוּ לְפָנַי הַנְּבִרְשָׁתָהּ, עַל הַשֵּׁיִד שֶׁל כְּתָל הַהַיְכָל שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ רוֹאֶה פֶּס יַד אֲשֶׁר כּוֹתֵבֶת

המלך וחכמיו אינם יודעים לפענח את הכתובת. הם פונים לדניאל מגולי בבל שמפרש את הכתוב:

מְנַח מְנַח, תְּהִל וּפְרָסוֹן דְּנָה, פֶּשֶׁר-מַלְתָּא: מְנַח--מְנָה-אֱלֹהֵא מַלְכוּתָךְ, וְהַשְׁלֵמָה תְּהִל--תְּהִילָתָךְ צְמֹאזְנִיא, וְהַשְׁתַּכַּחַת חֲסִיר פְּרָס--פְּרִיסָתָהּ, מַלְכוּתָךְ, וַיְהִיבָתָהּ, לְמַדֵּי וּפְרָס. דְּנִיחָל הַ, כַּה--כַּח

ובתרגום לעברית:

זֶה הַכְּתָב אֲשֶׁר רָשׁוּם: "מְנָה מְנָה תְּהִל וּפְרָסוֹן". זֶה פְתָרוֹן הַדְּבָר: מְנָה - מְנָה אֱלֹהִים מַלְכוּתָךְ וְהַשְׁלִימָהּ. תְּהִל - נִשְׁתַּלְּתָהּ צְמֹאזְנִים וְנִמְלֶאכֶת חֲסֵר. פְּרָס - נִפְרָסָה מַלְכוּתָךְ וְנִתְּנָה לְמַדֵּי וּפְרָס"

וכך היה.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על בלשאצר, על המשתה, על היד הנעלמה שכתבה על הקיר, על הכתובת עצמה וכמובן, על דניאל.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד. כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם. העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

ידיים אפי הלפרין

עם סיום המשתה הגדול של בלשאצר, שלח דניאל את אחד ממשרתיו כדי לאסוף במרכבתו את חנניה, מישאל ועזריה לפגישה דחופה. ובהגיעם לביתו, ועוד בטרם הספיק להתנצל בפניהם על הפרעה בשעת הלילה הכה מאוחרת, הבחין השליט תלתא במלכותא החדש בתדהמתם למראה לבושו החריג. ורק אז גם שם לב לכך שמרוב דאגה הוא שכח להסיר מעליו את גלימת הארגמן המלכותית שהוענקה לו אמש, יחד עם המניכא די־דֶהֶבָא, ולהחליפה בבגדי־חולין.

מסיבה זו נאלץ דניאל להתחיל בהסבריו מהסוף, אבל מיד חזר וסיפר להם בצורה מסודרת על השתלשלות האירועים החריגה בארמון: על כאלף האורחים רמי־המעלה שנכחו באירוע היוקרתי; על כוסות הזהב והכסף שמהם שתו המלך, שריו, נשיו ופילגשיו את סתם־ייןם - אותם כלים עתיקים וטהורים אשר נשדדו מבית־המקדש כיובל שנים קודם לכן; על כף־היד המסתורית שרשמה סדרה עלומה של אותיות על קיר אולם־הנשפים ההומה ועל תבהלתו הרבה של בלשאצר ממנה; על הקוסמים, המכשפים והידעונים הרבים של הממלכה שנקראו בדחיפות כדי לפענח את הכתוב ועל כשלונם; על זימונו שלו, כמוצא אחרון, בשביל לפתור את החידה ועל הצלחתו בביצוע המשימה; ועל הכיבודים השונים שהרעיף עליו המלך אסיר־התודה כתוצאה מכך.

חבריו הטובים לא טרחו לשאול אותו כיצד הצליח דווקא הוא במקום שבו נכשלו כל האחרים. הם כבר הכירו היטב את יכולות הפענוח, הפרשנות והחיזוי הנדירות שלו שבזכותן הוא קיבל, עוד בתקופת שלטונו של המלך נְבוּכַדְנֶצַר, את התואר הנחשק רַב־חַרְטְמָיָא; אך התקשו להבין מדוע דניאל כל־כך מודאג.

”הבעיה היא שלמרות ההסבר המפורט שנתתי לבלשאצר על משמעותה של הכתובת - שבבל הגדולה עתידה להכבש על ידי פרס ומדי, הוא עדיין איננו מבין שגם גורלו האישי כבר נחתם ושיום מותו מתקרב. נראה שהמלך הצעיר העדיף להאמין לדבריה של רעיתו החנפנית שהבטיחה לו כי לעלמין חיי.”

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריוך
נרועה

”זו לא נראית לי כבעיה אלא יותר כאתחלתא דגאולה,“ העיר חנניה, ”מעתה, במקום שנמשיך לחיות בגלות תחת שלטונו של עריץ שטימא את כלי־הקודש של עמנו, יגיע לאזור מלך שיגשים את נבואתו של ישעיהו: כֹּה אָמַר יְהוָה לְמַשִּׁיחוֹ לְכוּרֶשׁ אֲשֶׁר הֶחֱזַקְתִּי בְיָמֵינוּ, לָרֹד לְפָנָיו גּוֹיִם וּמַתְּנֵי מַלְכִים אֶפְתָּח... הָאֹמֵר לְכוּרֶשׁ רַעִי וְכָל חֶפְצֵי יִשְׁלַם, וְלֹאֹמֵר לְירוּשָׁלַם תִּבְנֶה וְהִיכַל תִּוָּסֵד.“

”ואז גם יפסיקו לכנות אותנו שְׂדֵרָךְ, מִיֶּשֶׁךְ וְעֵבֶד־נָגוּ,“ צהל עזריה, ”אני ממש שונא את השמות הללו!“

”אמן ואמן, אבל עוד חזון למועד. ובינתיים, צריך לקחת בחשבון את האפשרות שבלשאצר יגיב בצורה אלימה כשההכרה על קצו הקרב תחלחל בו,“ צינן דניאל את התלהבותם. ”במצבי־לחץ כאלו נוטים שליטים נהנתנים ויהירים כמותו לחפש שעיר־לעזאזל כדי לכלות בו את תסכולם וזעמם ואנו- המיעוט הזר, עלולים שוב להוות מטרה נוחה. זכרו את אותו מלך מצרי, מלפני כאלף שנה, שאישר לבני־ישראל לעזוב את ארצו ולחזור לכנען, וזמן קצר לאחר מכן הפך את לבבו ויצא בראש צבאו למרדף אחריהם.“

”עברנו את פרעה, נעבור גם את זה...“ הפטיר מישאל בחיוך, אבל מיד הרצין ושאל מה מצפה מהם דניאל לעשות.

”עלינו לבקש מהשם יתברך לגרום למותו של בלשאצר עוד הלילה, בטרם יספיק הרודן ליזום פעולת נקם ברוח 'תמות נפשי עם יהודאים'. אחרי הכל, כולנו רק מכשירים בידיו של בורא־עולם: הוא זה שמשנה את העתים ואת הזמנים, מעביר מלכים ומקימם, נותן את החוכמה לחכמים ואת המדע ליודעי בינה. הוא המגלה את העמוקות ואת הנסתרות וכמובן גם המחולל את כל הניסים והנפלאות- כפי ששלושתכם חוויתם על בשרכם בבקעת דוֹרָא לאחר שהושלכתם, כפותים, לתוך כבשן האש הבוערת ויצאתם ממנו בלי כל פגע.“

החברים הנאמנים קיבלו עליהם בשמחה את עצתו הנבונה של מנהיגם והצטרפו אליו לתפילה. וְבֵה בְּלִילְיָא קְטִיל בְּלִשְׁאֲצַר מְלָכָא כְּשִׁדְאָה, ויראו כל הגולים העברים את היד הגדולה אשר עשה אלוהים בבבל ויאמינו בו ובדניאל עבדו.

כתב עית בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

בלשאצר (דיאלוג קצר) יובל ששון

בלשאצר: מנה מנה תקל ופרסין!
ואני שואל מי העז לקשקש לי ככה על הקיר?

דניאל: זה לא אני, לא הייתי שם, אף אחד לא ראה אותי, אף אחד לא יכול להוכיח שום דבר וחוץ מזה הוא הכריח אותי!

בלשאצר: מי הכריח אותך? אתה יכול להגיד לי, אני לא אעשה לך כלום

דניאל: מבטיח?

בלשאצר: מבטיח, נודר

דניאל: טוב, זה הוא הכריח אותי

בלשאצר: מי זה הוא?

דניאל: הוא... נו... זה הוא... אלוהים...

בלשאצר: אלוהים!?!?

דניאל: כן, נו, אמרתי לו שיבוא לדבר אתך אבל הוא אמר שהוא עסוק, הוא אמר שהוא ישלח לי מכות נבחרות אם אני לא אכתוב על הקיר, פעם קודמת הוא שלח לי דבר ושחין, זה היה מאוד לא נעים, אז כתבתי... הוא הלך לשחק כדורגל עם חברים שלו... אתה לא כועס...

בלשאצר: הייתי צריך לדעת שזה הוא... טוב... (כותב משהו חדש על הקיר) יאללה, יש לנו משתה, לכולם יש משהו לשתות? נעשה לחיים...

דניאל: לי אין....

בלשאצר: כתוב, "דניאל לא שותה", הכתובת על הקיר...

דניאל: ססעמק אלוהים...

- סוף -

כתב עת בעקבות דמויות המקרא
אחריוך
נרוצה
ד

הכתובת על הקיר משה טל

ויהי בימות המלך נתנביצאר הראשון, והמלך ומלכתו ונסיכו חפצו לבצר שלטונם, ויקף עצמו המלך בעדת חנפנים וסריסים, לוחכי פנכתו, כתבלביו, ומדקלמי דברו, ויערכו לוחכי פנכתו למשפחה המלכותית משתאות, לשמח את נפשם ולהסתיר מהם זוטות מטרידות כמו יוקר מחיה ודיור, ופשיעה, ורציחות ישמעאלים, וטרור. והמלך חרד מאד פן יקומו עליו שריו להדיחו אל הכיור הגדול של ההיסטוריה, וימנה המלך שרים גסים ונבערים, יען כי כל סוסי הממלכה היו רתומים לעבודה, ולא נמצא בהם פנוי. וימנה גם גרופיות צווחניות לשרות, למען תהללנה את שמו, וצווחתן תשמע עד קצות הארץ. ויאמרו המקטרגים: ראו כי מלאה חצר המלך שחיתות ורמיה ונהנתנות בזויה, ויעמידו את המלך למשפט, בגין חטאים שמלכים עושים, ויקומו עליו השופטים לייסרו בעקרבים, ורוחו נעכרה מאד. וייוועץ ביועציו וכוהניו הסרים למרותו, ויאמרו אלה: הבה נקום על השופטים, נגזור מחלפותיהם ואדרתם, ונבצר מלכותך, וידעו כולם כי אתה המלך לעולם, כי חוקי אדם אינם חלים על הוד רוממותו.

וייקהל אליו את קוהלת יועציו ושריו ויטכסו עצה ומזימה, ויקרא השר הממונה על המשפט את תוכניתו למשפט הנכפף לרצון המלך. ותקום בעם זעקה גדולה, לאמור, איכה תהפוך משפט למשפח? ויזעקו בקול ניחר ובשילוט נסער: בושה, בושה, ויפגינו נגד המלך וממשלתו ותוכניתו למשפח, וירדו ברבבותיהם איילונה, ויחסמוה ימים ולילות רבים, ויאירוה במדורות, כמאמר הפסוק: שמש בגבעון דום וירח בעמק איילון. ושר המלך, הנושא קופת שרצים מנעוריו, שיסה במוחים את שוטריו, לאמור: הראו להם מי פה הגביר. והמוחים, מוכים, וחבולים ורטובים, וככל שיענום כן ירבו ויפרצו, וזעקתם אינה כלה. ותעל שוועתם עד קצוות עולם, ויאמר מנהיג המעצמה הרחוקה: חדלו מתוכנית המשפח. ויאמרו החכמים בעם, הכלכלנים, והמדענים, והנגידים, והרופאים, והביטחוניסטים והמוסדיסטים והשבקיסטים, והאקזיטיסטים והיוניקורניסטים: חדלו מיד מתוכנית המשפח פן יבולע לכולנו. ותבוא הזעקה עד צבא המלך, ויפרסמו שרי אלפים וריבוא לוחמים עזי הנפש כי לא יוסיפו לסכן נפשותיהם בשירות ממלכה שתהיה למשפח, כי נשבעו לשרת את הממלכה ולא את המלך.

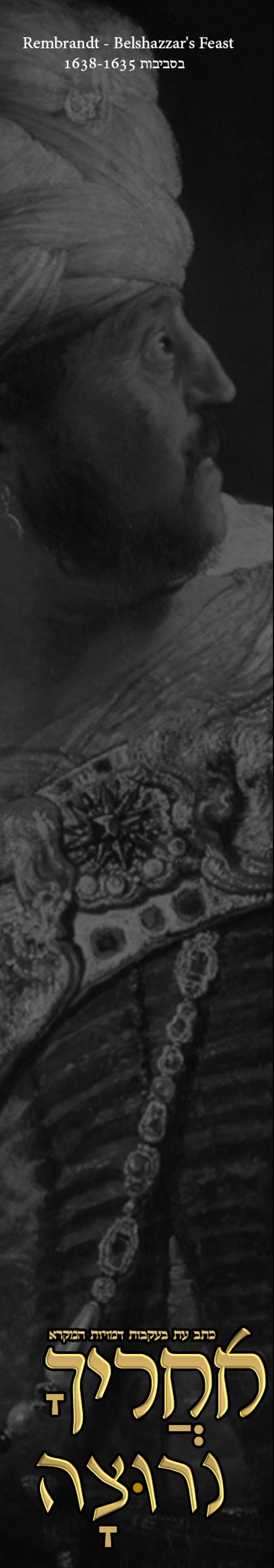
כתב עית בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

ויכעסו המלך ושריו ולוחכי פנכתו מאד, כי נחלש צבאו, ואויבי הממלכה קמים עליה לכלותה. וישסו את השרים והבוטים ומדקלמי המסרים להתיז ארסם ברבים, ולצייץ בלע, ולהסית, ולהשמיץ, לאמור: אנרכיסטים, בוגדים, שמאלנים, חמוצים וצפונבונים המה. ותמלא הארץ רשימות רשימות, ריבוא שמות המתנדבים החדלים להתנדב. ויזעק העם אל המלך וחצרו: ראו את הכתובת על הקיר: על קירות ספר-הפנים, ועל קירות הרשתות והקונטרסים. הן הסכנה גדולה, והקריסה רבה, והאויב חוגג על גדרותינו. והמלך וממשלתו וחצרו, אוזנם ערלה וליבם נאטם, והמלך סובב סחרחר מאדי השמפן, או מהתייבשותו בשמש הקופחת, ואינו יודע את נפשו, כי אדם חכם וזהיר היה כל ימיו, ובנפשו הוא מבין וחרד מין הכתובת על הקיר, אך חרד יותר ממשפטו, ומאבדן שלטונו, ונתון בשבי הסיקריקים החגים סביבו כצרעות ארסיות. ויקרא המלך ליועציו וכוהניו ויאמר: מה נעשה עם הכתובת על הקיר? ותקרב אליו השרה אשר על הפרופגנדה, מתנדנדת כטווס שיכור בחדר מדרגות, ותאמר: מה לך נבהל מקומץ אנרכיסטים? הרי אתה תותח, אבי האומה, חתיך על-חלל במימדים תנ"כיים, ומלכתך היא נזר הבריאה, אחריו נרוצה. ויאמרו לו כוהניו: אל תירא ועל תחת, לך בכוחך זה, שכוויח. איזה חוצפע, אנחנו מתפללים עבורם, והם מפסיקים להתנדב למות במקומנו? הן האל עימנו, לבטל משפט שקר, ולהכפוף את השופטים, ולפטור מן הצבא את בחורינו, צאן קדוש. האל יעשה עימנו נס, ואויבנו מבית ומחוץ יפוצו לכל רוח. אך דבר הכוהנים מרמה היה, כי נשאו את שמו לשווא, ובאמת, האל מאס בשחיתותם וצביעותם, וגלגול עינם השמימה, ושוקל בכובד ראש מבול נוסף בו הצבועים לא יוכנסו לתיבה. והממלכה כמרקחה. ואיש שולח ידו בצוואר אחיו להמיתו. ויסודות הבית השלישי סדוקים ורועדים. והכתובת זועקת מכל קיר. ואין מושיע ואין מוצא.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו נרוצה

מכתוב ענבר בן־משה

"ציון רְחוקה וְכִלְיָה נִשְׁבוּ"
זַעֲקַת שֹׁבֵר נִשְׁמָעָה בְּרַחוּבוֹת הָעִיר.
יֵשׁ צַד נּוֹסֵף לְכָל סִפּוּר
אֶךְ צַד אֶחָד בְּלִבֹּד לְכַתְּבַת עַל הַקִּיר

נִשְׁבָּה מִתַּחַת לְכַתְּבַת
וְלֹא נִחְקַר מַעְלִיָּה וּמִתַּחְתָּה
נִחְלַק אֶת סִפּוּרֵנוּ
בְּעַל-פִּיה

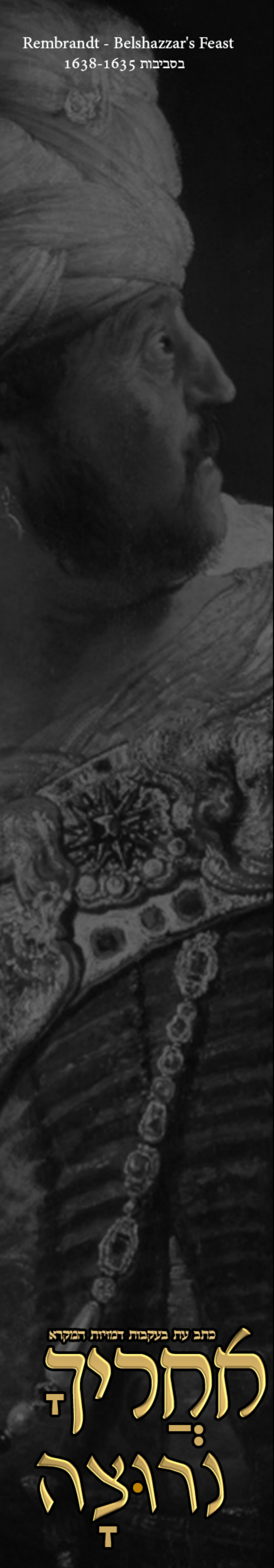
וְהַסִּפּוּר הוּא שֶׁל גְּלוּת
וְהַכַּתְּבַת שֶׁל גּוּרְל
וְאִין נְבִיא בְּעִירוֹ שִׁיאִיר לוֹ
הַמְזַל

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריוך נרוצה

אזרחים זמניים אורון יהלום

בְּעֶזְרֵי־אֱלֹהֵי עַל קִיר תָּא שְׁרוּתִים
יָד נֶעְלָמָה כְּתָבָה הַצָּעַת שְׁרוּתִים
עֶבֶר תַּחֲזוּקָה שֶׁל הַרְגָלִים רָעִים
תָּמִיד יֵשׁ בְּקוֹשׁ לְשִׁלְיֻטִּים וְנִשְׁלָטִים
זֶה תָּמִיד אֲרָגַז הַחוֹל
זֶה תָּמִיד נִגְמַר בְּדָם
הָאִימְפֵּרִיָּה מִתְחַלֶּפֶת
וְהַכְּלָבִים שָׁשִׂים
לֹא מִתְרַגְּשִׁים מֵאֲזָרְחִים זְמַנִּים
בְּנִקּוּדָה כְּלִשְׁהֵי בְּכַבִּישׁ הַמְּהִיר
כָּל יוֹם נִמְרַח אָדָם
כָּל
יוֹם
בְּכַבִּישׁ
הַמְּהִיר
אִם כֶּךָ וְאִם כֶּךָ
הַכְּתָבֶת הַיְתֵה עַל הַקִּיר

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריוך נרוצה

דניאל בכבשן האש הבוערת לארי וייסמן

"...הנה אני רואה אנשים חרצפה מתרים, מהלכים בתוך האש
וחצלה אין צהם, ומראהו של הרביעי דומה לזן אלהים" – דניאל ב כה

זאת האמת: השתעממנו
בכבשן – האש השתוללה,
ואנחנו ישבנו בטלים.

אז דברנו קצת, והודינו
על חסד האל הידוע,
שנגלה גם להם עכשו –

ומול להט האמת
פניהם קרסו. הכל חולף:
עשר נמק, שררה נמחקת,

זקנה חובטת בגוף.
יום אחד אתה לפיד,
ולמחרת אתה זרד

במדורת איש אחר.
העלילה תמיד מסתחררת.
מה נותר

חוץ מלסמך על הקצב
ולנוע אתה?

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

כתובת על הקיר יורם מרליס

לא הצלחנו להתרחק מהארמון, כשבלשאצר עצר את סוסו.

"אני לא יכול לעשות את זה, דניאל. אני לא יכול לברוח. הפרסים במרחק של רק כמה שעות רכיבה מפה. מי אתה חושב שיגן על העיר? המטומטמים האלה, שעכשיו משתכרים בארמון? הרי הם דואגים רק לעצמם. אתה יודע, שזה אני הוא זה שמחזיק פה את הכול ביחד. בלעדי, הצבא יקרוס."

"האלוהים אמר את דברו, עניתי בנחישות. "מחר בבל תיפול."

"אולי. אני לא מתווכח איתך, דניאל. התעקש בלשאצר. "אתה איש אלוהים, איש חכם, אתה מבין בנבואות יותר ממני. אני רק אומר, שאם נגזר על בבל ליפול, המלך שלה ייפול איתה."

"זה לא חייב להיות ככה, כמעט התחננתי. "בבל- זה אתה. כול עוד שאתה חי, יש תקווה. גם אם העיר תיפול, תוכל להימלט לבצרה, להקים צבא חדש. אתה מלך טוב, יש לך הרבה תומכים, במיוחד בדרום, תוכל להשיב מלחמה, ואם ירצה האל, גם למצח."

בלשאצר הניד את ראשו לשלילה.

"לא, ידידי. אני חוזר לארמון. כן נבואה, לא נבואה - מקומי שם. למלך יש את התפקיד שלו, אתה יודע"

"אתה לא יכול לחזור!" קראתי בחוסר אונים. "יהרגו אותך! הרי אתה בעצמך השארת את הפקודה להרוג את כל מי שינסה להיכנס לארמון. חיילך המטומטמים, הם קודם יורים, ואחר-כך שואלים שאלות... אני אומר לך, מלכי, הסיכוי היחיד שלנו - בצרה."

אפשר להתווכח, אם בלשאצר אכן היה מלך טוב, אך דבר אחד הוא ללא ספק - הוא היה אדם אמיץ.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

"היה שלום, דניאל ידידי," הוא אמר בחיוך. "הייתה לי יועץ נאמן, פירשת לי את החלומות ואת דיברי האלוהים, אבל עכשיו דרכינו נפרדות. מחר הוא יומם של לוחמים, לא של נביאים. נקווה, שהראוי ישרוד."

בלשאצר סובב את סוסו ורכב בדהירה חזרה לעבר הארמון. אם לא תופיע עוד כתובת על הקיר, הפור נפל.

סובבתי את סוסי גם אני, ורכבתי אל תוך הסמטאות של העיר החשוכה. כנראה, שהשמועה פשטה, והרחובות היו ריקים מאדם. כולם הסתתרו, חוץ מרוכל אחד חרוץ, שהכין את דוכן הפלאפל שלו למכירות שלמחרת. התקרבתי ועצרתי את סוסי לידו.

"שלום עליך."

"אנחנו עוד סגורים," הודיע הרוכל. "פוחחים ב8 בבוקר. תבוא מאוחר יותר. שווה לחזור, פלאפל טרי, שקל למנה."
"לא כדאי לך להישאר פה, ברחוב," ניסיתי להזהיר אותו. "רוב הסיכויים, שמחר בבוקר יפלו לעיר הפרסים. יהיה פה שמת."
"גם הפרסים צריכים לאכול," ענה הרוכל בנימה פילוסופית.
"אתה לא חושש?"

"ממה יש לי לחשוש?" הרוכל משך בכתפיים. "מה איכפת לי? בלשאצר, כורש - כולם אותו דבר. זה גנב, וזה גנב, זה לוקח מיסים, וזה לוקח מיסים. צריך לדעת להסתדר עם כולם."
"אתה חושב שתוכל לעשות עסקים עם הפרסים?" שאלתי בסקרנות.

"הכול פה עניין של תפיסה," הסביר הרוכל. "אם אתה נערך מבחינת הגישה השיווקית... למה לא? אנחנו עסק ותיק, מוכרים לכולם, תשאל את כל מי שאתה רק רוצה, איפה הפלאפל הכי טוב בעיר. גם טעים, גם זול. מנה בשקל - הרי זה ממש מחיר מציאה. ועכשיו, לקראת הכיבוש, יצאנו למבצע אטרקטיבי במיוחד - שתי מנות בשקל וחצי. נשמע כמו מבצע יפה, נכון? פרסמנו אותו בכל העיר, אפילו בארמון - אתה לבוש בארגמן, ודאי אתה איש חשוב, הייתה בארמון, אולי ראית, יש לנו פרסומת באולם הסעודות. היא מתחת לנברשת, די מוסתרת, לא רואים אותה כל כך, אבל כשמדליקים את האור, היא ישר קופצת לעין - שתי מנות בשקל וחצי. ממש קליט, גם הפרסים יאהבו... הנה, קח לך גם אתה, שלא תשכח," הוא הושיט לי פיסת פרגמנט קטנה, שעליה באותיות מסולסלות גדולות היה רשום: פלאפל חידקל, מנא תקל, מנא מנא תקל ופרסין.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

כתובת בהיכלא די מלכא בלפור חקק

המלך בלשאצר חי בחלום שכור
במקום מים הוא שתה יין כמו נחל
כוחו ועשרו זרחו לו כשפעת האור
עד נרשמה הכתבת בשרק וכחל.

הנה הכל כתוב מולו ביד זרחנית
על כתל היכלא די מלכא;
ומלכא חזה, פס ידא די כתבה פעם ושנית:
הכתב חרוט על הטיח, אותיות מוזרות
אולי נבואה של אבדון, אולי בשורות.

מנא מנא, תקל ופרסין דנה, פשר-מלתא:
מסר מצפן באימה, בשפת השירים
המלך פקו ברכיו פניו חורים.
רק הנביא דניאל יודע ומבשר:
נשקלת במאזנים ונמצאת חסר

על כתל ההיכל נפל בלשאצר
כי חייו עשה במשתאות.
נפלה ממלכתו ביד צר
והכתבת היתה האות:
זכר אדם סופו של שוטה,
היה היה מלך שחי חייו כמשתה.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריוך נרוצה

דניאל, הכתובת מדממת

על הקיר הרצל חקק

אור שליחות. בקע רקיע, זהר חלונות.
מתי יקום האיש, מתי ילמד לפנות:
ללכת אחר הגעגוע, הזכרונות.
צפה ושר זמן נסתר, מלת צפן.
מעתיק יומין, מעבר לאפק.
כפשע מן המלים הקדושות.
כותב דורות. קורא קץ הפלאות.

לא למגדל הזה התפלל, רהבם,
מעז גאותם, כל אשר יזמו לעשות.
חלומו כחץ שלוח, געגוע מלב
עמו, למקדש שהקים שלמה.
מגדל שיכתב בשיר בחלומו.

גבור האיש, בורא במאמר, אפים.
להקים משכן שיקום לשם שמים.
קול קרא לו, שקד לבו הומה:
האם ודאי שעלה השחר,
או שמא רק נדמה. נפל פלא:
מה אחרית כל אלה.

איש חמודות, בחיר השירה.
כל אות חזון, נבואה לא נפתרה. תר
בחיינו: נהירו, חכמה יתרה. מרחוק.
גלה סודו. ואשתק. הספרים עדים,
כצל צלמו בי, ליד איש לבוש בדים.
וקם ללמדנו סוד הרוח תברא אמה.
לצרף, ללבן, מקדש שיבה בחלומה.
כתב סתרים, מנא מנא, עומד לגורלו
הקץ שביר, עתים באור יקרות, צוק
הכתבת, נושמת. מדממת על הקיר.

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו
נרוצה

אֲנִי הַקִּיר נִיצֵן שְׂגִיא

אֲנִי הוּא הַקִּיר הַמֵּאֲזִין לְחִישוֹת
הַהוֹדֵף הַדּוֹשֵׁן וְשׁוֹמֵעַ קֶשֶׁב
אֲנִי הַכֶּתֶל עָלָיו יִטְפְּסוּ הָאֲזוּבִים
אֶל הַשַּׁחֲקֵי יִרְקִיעוּ כְּאֲרִזֵי הַלְּבָנוֹן
אֲנִי הַחוֹמָה הַמְּבַצֵּר מְלָכִים
בְּרִזֵי נַפְשׁ אַחֲתָם צוּרֵי
הַיִּיטִי וְנוֹתַרְתִּי מִשְׁעָן מוֹשֵׁב מֶלֶךְ
גַּם בְּמוֹתוֹ יַחִי הַבָּא אַחֲרָיו

וַיְהִי הַיּוֹם
וַתְּהִי עָלַי יַד ה'
וַתִּכְתֹּב בְּאַצְבַּע אֱלֹהִים
עַל לִוְחוֹת לְבִי
חִידָה וּפֶשֶׁר בֵּין אֲתִיּוֹת
וַיִּקְוֵמוּ רִזְנִים וַתְּהִי תְהוֹ
וּבְהוֹ יִסְעִיר אֲשָׁפִים וְקוֹסְמִים

וַיַּעֲמִידוּ לְפָנַי גּוֹלָה נִדוֹן
לְפָנַי אֵל וְעֵדָה יִגְלָה סִתְרִים
אֶל מוֹל מוֹשֵׁל נְבִהָל יִצְוֶה גּוֹרֵל
וְשָׂרִים נְבוֹכִים יִשְׁפְּלוּ
וְאֶפְתַּח לְבִי אֶת הַכְּתָב הַחֲתוּם
וְאֶתְנֶה הַסֵּתוּם לְעֵינָיו בְּלֶבֶד
וּפֶס הַיָּד לְרַחֵב יִבְקַע
וְאוֹצְרֵי זֵלְתוֹ לְבֶד

וַיֹּאמֶר הַגּוֹלָה פְתָרוֹנִים
וַיִּפְעַנַח עַל נְגִיד רְשָׁמִים
וַיִּצְוֶה בְּמִשְׁקַל חֶסֶר
עַל מְנַת מְלָכוֹת סְגוּרָה
וּפְרָסוֹת אִמָּה שְׁלוֹשָׁה
אֵל נִתִּין זָר בּוֹ נִפְלְשָׁה
וּבְדַבְּרָיו גַּם יִפִּילֵנִי
מִחֲרַבְּנוֹ אֶל אֲבִדוֹן יְהִרְסֵנִי

אֲנִי קִיר הָאֶבֶן
יְמֵי סְפוּרִים אֶפּוֹא
דְּנִי אֵל לְמַפְלַת
יִשְׁחַקְנִי עַד דָּק
פְּעַם הַשֵּׁם כָּתַב עָלַי
חִידָה וְסֵתֵר עֲלוּמִים
יוֹם וְאֶהְיָ אֶבֶק וְאֶפֶר
תָּמוּ עֵתִי בְּהִיכְלוֹת אוֹלָם

מִי יִתֵּן וַיִּחַקּוּ זְכָרִי
אֶל אֲבָנִים אַחֲרַיִם יִחְרַט הַגּוֹלֵל
גַּם אֲנִי הַיִּיטִי חוֹל וְעֶפֶר
עַל פְּנֵי רוּחַ אֲנִידָה קֶדֶם
אוֹלֵי תִשָּׂאֵנִי יְמָה
וְאֲשַׁקֵּעַ כְּאֲדַמַּת בְּטַח
וְאֶקוּם כְּצִיּוֹן מֵעֵלָה
וְאֶהְיָ בְּרֵאשׁ הַהָרִים

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריו נרוצה

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**